

SVOBODA

PRAVIČNOST

MIR

BOJEVNIK

Leto IV., št 2

V Ljubljani, dne 15. februarja 1934.

Cena Din 1.—

V boj!

Dogodki zadnjih dni v Franciji jasno dokazujejo, da je večina ljudstva dobra in poštena, da v svojih srcih zavrača ostudne izrodke, ki jih je povzročila svetovna vojna in po-vojni čas. Zavedamo se, da svetovna vojna ni končala z določili versailles-skega in drugih mirovniht diktatov v letih 1919. in 1920., kajti svet je še vedno živel pod vtisom pogu-bonosnih vojnih razmer in jih ni mogel ali ni hotel odstraniti. Nasilne politične metode zadnjih let, ki so hotele vla-dati brez volje ljudstva in še nadalje v kalnem ribariti z izžemanjem narodov predvsem na gospodarskem polju, so rodile odpor pri vseh slojih naroda. Ta odpor se je najprej pokazal na Francoskem, kjer so množice naroda kljub par-lamentarni vladni večini s silo in z energično gesto prisi-lile samodržce, podkupljene in korumpirane, da so stopili v ozadje in dale vse državno vodstvo v roke poštenim, de-lavnim in za blagor ljudstva ter države vnetim ljudem. Po-sebno hvale vredno je treba poudariti, da so veliko vlogo pri vsem tem igrali bojovníki, ki so oboroženi le z vojnimi odlikovanji stopili na ulico pred strojnice, puške, tanke in sablje konjenikov ter so s tem dokazali, da so ravno tako zanesljivi in neustrašeni bojovníki v domači fronti za poštenost in blaginjo države, kakor so bili pred leti v bojnih vrstah pred sovražniki. In to zdravo načelo je zmagalo ter čez noč pomedlo z vsemi pijavkami, ki so pet-najst let izžemale narod in državo ter se polastili moči potem, ko so vojno preživeli v varnem zaledju med šume-čimi zabavami in brezskrbnim življenjem.

Zato je tudi v slovenski javnosti z zadovoljstvom odjeknila misel, da se združijo vse bojne organizacije v skupno fronto proti vsem izrodkom današnje dobe zlasti proti ko-rupciji in nevzdržnim gospodarskim razmeram. Saj so bo-jovníki ljudje, ki vsakomur radi pomagajo, ker so ravno v bojnih vrstah spoznali vso nezmisel sovraštva in brezplodnega uničevanja, ko so razni izkoriščevalci gonili narod proti narodu ter uničevali kulturne pridobitve mnogih desetletij samo za to, da so lahko preko trupel in življenj mogli doseči svoje samopašne koristoljubne namene. Boj proti vsem korupcionistom je naše načelo, ker se zave-damo, da je le v krščanski ljubezni, dosledni pravici in resnični poštenosti mogoča zdrava skupnost in pravilen napredek vseh držav in narodov.

Naš klic se dviga do vseh onih, ki odločujejo pota in usodo narodov in držav, da spoznajo v skrajnem času kri-vice, ki jih trpe ljudstva, ko narodom ne nudijo tistih pra-vic, ki jim gredo. Mi, bojovníki, smo dolžni že napram svojim mrtvim tovarišem, da vendar enkrat opozorimo na vso nesrečo današnjih dni. Nepravične določbe mirovniht diktatov, trume najboljših mož, ki ječe v ječah, taboriščih in tujini, deli narodov, ki so odtrgani od skupnega narodnega telesa, težke gospodarske razmere, ki uničujejo ves svet, silijo, da se povsod do temelja izpremeni vse, kar je

privedlo do teh nevzdržnih in za človeštvo nevrednih po-javov. Še je čas, še se da mnogo popraviti, še ni izgubilo človeštvo vere za dobro in pravično, zato, vsi, vsi vkup, ki ste dobre volje, da pridemo zopet v zdrave in normalne gospodarske in nacionalne razmere! Treba je, da petnajst let po vojni vendar enkrat zmagajo mir, svoboda in pra-vičnost!

Gospodar zemlje

Zavišujemo članek »Prihaja slovanski čas« in mu doda-jemo nastopne logične zaključke:

Nacionalni fanatizem ne bo odrešil sveta, kakor ga ne bo boljševiški materijalizem. Oba sta nasilna, oba spočeta v krvi, oba žugata, skušata s silo ubiti svetu v glavo svoje krvave metode. Svet se pa ne bo več strašil groženj ne žu-ganja, ker je tega sit, sit nasilja, sit krvaviht bajonetov. Izmučeno človeštvo si želi miru, miru in kruha in svobode. Ne mara vratolonnih skokov, temveč hoče samo prirodnega razvoja, utrujeno po silnih pretresih. Kdo bi še slepo drvel za rjovenjem hujskačev, kdo bi se še razvnel ob fana-tičnem podžiganju k sovraštvu napram sosednemu narodu, ob hujskanju proti raznim stanovom, nazorom in veram, ali ob umetno podžiganem smrtnem sovraštvu napram bur-žujem. Kakor bi ne imeli ljudje prav nikakih drugih oprav-kov na svetu. Čemu toliko sovraštva, gnusa in pekla na zemlji, toliko nasilja, pokoljev?

V slovanski duši je zakopan misterij bližnje dobe, ki pri-haja. Iz strašnega ruskega martirija bodo vstajali vele-misleci, poduhovljeni velikani, vzrasli iz trpljenja in stra-hot. Kakor svetilniki bodo svetili človeštvu — in vnel se bo silovit dvoboj med materijo in duhovnostjo. Tedaj bo zlomljen sedanji kapitalistični sistem, a prirodno človeštvo bo klonilo pred Idejo, samo pred silno, plemenito Idejo altruizma, nesebičnosti, bratstva.

Slovanska doba ne bo nasilna; Slovan je miroljuben. Ne bo šovinistična; šovinizem je Slovanu tuj. Ne bo materija-listična v današnjem pomenu; današnji materijalistični egoizem bo izzval v človeštvu gnus. Bližajoča se slovanska doba bo v glavnem gospodarskega značaja. Tu bi utegnili priti v poštev sistemi sovjetskih gospodarskih petleht, v kolikor se krijejo z načeli nesebičnosti in prihajajo njih dobrine in pridobitve v dobro vsemu človeštvu. Bo ta doba torej strogo socijalna; brez dvoma bo prišlo zopet do ve-ljave slovito slovansko zadružništvo ali se povrnile celo nekdanje zadruge, prirojene novemu času in novim soci-jalnim zahtevam. Take zadruge bi bile resnično socijalno pravične, človečanske, pospeševale bi bratstvo na zemlji. »Slovanu je dano sree in zdravje«: njegova doba bo altra-istična. Bo pa to tudi že deloma duhovna doba, kajti Slovanu je duhovnost prirojena. Na katerih etičnih temeljih bo slonel njegov kolektiv, ni težko dojmiti. Zunanje sve-tinje so mu sovjeti porušili, nu, on bo polagoma to prebolet, in bo pozabil na vidne znake izpričujoče vere. A ten g'ob-

lje se bo pogrezal vase, in kar je bilo poprej samo zunanje, plitvo, bo zdaj postalo kri in odgnalo sad. Poprej odgojeni samo po naukih, bodo poslej prepričani verniki... Največja Kristova zapoved o ljubezni do bližnjega bo resnično živela v njih in postala vodilno načelo prebujajočega se človeštva.

Niso utopije. Je to edini realističen pojem, po katerem bo moči spraviti človeštvo iz kaosa. Po teh etičnih načelih k ozdravljenju in zdravju — ali brez teh v propast. Eno ali drugo, posebne izbire ni. Kar pogledjmo, kam vodijo pota: fanatizem vodi v vojno, materijalizem v vojno, teror v revolucijo, diktatura v revolucijo, trpinčenje v revanžo, zatiranje ljudstev: v vojno.

Po naših utemeljitvah bo torej nastopajoča slovanska doba taka, da lahko zremo z mirnim zanosom vanjo ter se ji predamo z vso brezskrbnostjo? Ne. Še drže Germani v rokah meč, a na daljnem Vzhodu preži rumeno pleme, da zada prebujajočemu se Slovanu smrten sunek. Slovani morajo biti pač budni stražarji, budni bolj kot kdaj prej, kajti sosedje postajajo besni, zvijsajo se v krčih, grizejo. Ta ugriz bi pa utegnil biti opasen, je kakor steklina ali sok kadavra. Saj bodo skušali propadajoči ponovno zapaliti svet, za vsako ceno ga zapaliti in pognati v vesoljni pokolj. Kajti jim je pač ljubše, da se svet pogrezne, izgine, nego bi mu zavladovali »barbari«. Vsakdo sme vladati svetu, ko spuste vajeti presvitljeni Romani in Germani, naj nastopi magari rumeno pleme, le Slovanom, tem barbarskim sužnjem, ne pritiče gospostvo sveta. Taka je zahteva propadajočih plemen, teh smrtnih sovražnikov slovanstva. Zato velja: Slovani budni in oprezni!

Znaki propadanja in germanske rase so bolj in bolj vidni. Sterilizacija ali prisilno odstranjevanje nezdrave rodilnosti pri Nemcih je nov zgovoren znak pešanja nemške krvi. Nemci se tega zavedajo in skušajo propadanje zajeziti; morda jim kaj zaleže. Romanom bi seveda ne zalegla nobena sterilizacija več; njihova impotenca je v višinskem stadiju razvoja njihove degeneracije.

Tem nasproti pa vstaja armada slovanskih kmetov. Čisto prirodno ljudstvo, živeče s naravo; njega še ni premamila našminkana kultura, ni ga izobrazila šola, kjer se brusijo umi velikih sleparjev in goljufov. Ne, slovanski kmet je tak, kakor ga je dala narava. In prirodni človek zavlada svetu, kmetsko zdravje dvigni bolehalo človeštvo, kmet orji, sej, kmet, gospodar zemlje! In ko bodo zavladovali kmetje, bo vojne konec, konec trpinčenj in zatiranja.

Ne vidimo nikakega drugega izhoda iz večnih prekučevanj; edini izhod je: nastopi slovanski kmet! Bolezni je na svetu dovolj, zdravje naj nastopi! In bojevniki stoje za kmetskim zdravjem in so apostoli bratstva. Hočejo družabni red, ki bo stal zakoreninjen na silnih temeljih altruizma, sporazuma, človečnosti. Hočejo absolutno socijalno pravičnost za delovne sloje; kmetom in delavcem, to je širokim ljudskim plastem — veljavo in besedo! Za temi načeli stojijo postrojeni, v to smer razvijajo svojo borbenost.

Mtč.

Kaj smo?

Vojna nam je glave popolnoma zmešala, pravijo nekateri. Zakaj? Ne vemo več, tako trde, kaj smo in kako naj bi imenovali to nesrečo in napotek, ki se štili med Muro, Dravo, Savo in Jadranskim morjem. Trde pa, da so naši »stari« imeli boljše glave tam pred svetovno vojno, ko so se morali sami boriti na treh frontah: italijanski, nemški in madjarski. Te stare glave trde, da so zato bile boljše, ker so dobro znale pojme ločiti in imenovati ljudi in zemljo tako, kot jim zgodovina in pamet velevala. Potemtakem bi morali tudi mi po vojni hoditi k njim v šolo? Bilo bi v marsičem dobro — pravijo. Pa pogledjmo, kaj je pisal svoje dni vrli slovenski borec dr. Josip Vošnjak, katerega rojstno stoletnico smo imeli 4. januarja, o »slovenskem vprašanju« v letih, ko sta se rodili med Slovenci dve stranki, »napredna« in »klerikalna«, kakor ju imenuje v knjižici »Slo-

venci in državni zbor leta 1873 in 1874.« Tedaj torej je Vošnjak zapisal pod naslovom »Politično gibanje in politične stranke med Slovenci« takoj v začetku o slovenskem vprašanju te-le jasne besede:

»Slovenci sami za se smo le eden manjših narodov. Seveda spadamo k velikemu slovanskemu plemenu, katerega rodovi so: Jugo-Slovani (Slovenci, Hrvati, Srbi in Bulgari), Rusi in Severo-Slovani (Čehi, Slovaki in Poljaci). Vseh Slovanov je v Evropi in Aziji blizu devetdeset milijonov, a nas Slovencev je le eden milijon in 200.000, živčih na Kranjskem, slovenskem Štajarji, Koroškem, Goriškem, Tržaškem in v Istri. Na Ogrskem živi 50.000, na Beneškem pa 30.000 Slovencev.

Mejašimo se z Nemci, Italijani in Madjari in samo proti hrvatski meji so naši sosedje tudi slovanskega rodu.

Kakor pa vsak človek in vsaka rodbina mora v prvi vrsti po svojih lastnih močeh skrbeti, da si pridobi potrebne pomočke za življenje, ima tudi vsak narod pred vsem se sam poganjati, da si zboljša svoje stanje in ne zaostaja za sosednjimi narodi po svoji lastni nemarnosti.

Slovenci smo to zdavnaj spoznali. Čutili smo se kakor eden narod, naj živimo tu ali onstran Save, ob Dravi in Muri ali ob bregovih Jadranskega morja. Potegovali smo se krepko vsi brez razločka, naj smo bili posvetnega ali duhovskega stanu za svoje narodne pravice, za razširjenje vednosti nad ljudstvom in sploh za napredek in srečo svojega naroda. Naši nasprotniki v deželi so bili nemškutarji in lahoni, to so ljudje, po rodu Slovenci, kateri so se pa izneverili svojemu narodu, odrekujajo svojim rojakom njihove narodne pravice, tujcem pripomagajo, a tako zatirajo domačo stvar.

Bili ste tedaj dve stranki na Slovenskem: narodna in pretinarnodna (nemškutarska in lahonska).

O verskih stvareh nij bilo govora, kajti katoliška vera je pri Slovencih od nekdaj vkoreninjena in veri od nobene strani prav nobena nevarnost nij pretila. V nevarnosti smo pa, da izgubimo vsled stoletnega potujčevanja po šolah in uradih svojo slovansko narodnost in da ponehamo biti samostalni narod.

Tako smo bili složni in edini do poslednjih let.«

Kaj smo torej Slovenci po mladi Vošnjakovi pameti i. 1874? »Eden manjših narodov«, ki spada k velikemu slovanskemu plemenu in k rodu Jugo-Slovanov, ki so že tedaj zanj bili: Slovenci, Hrvati, Srbi in Bulgari.

Vzemi v roke knjižico »Naši onstran meje«, ki jo je uredil in izdal lani v Ljubljani Peter Pavlovič in čitaj samo naslove. Tako piše I. Lovor o »Julijski krajini«, L. Kraški o »Julijskih Jugoslovanih«, P. Pavlovič o »Kalvariji julijskih Jugoslovanov«, M. Vinar pozna le »slovenski Korotan«, G. Brodnik le »Slovence na Koroškem« in M. Goriški le končno »Naš narod med Rabo in Donavo«. Kar pamtim, sem se učil in bral — pred vojno seveda —! da so na Primorskem Slovenci, v Istri pa Hrvatje in Slovenci.

Mejnik Jože.

Vsi ljudje so oblečeni,

vendar niso vsi zadovoljni. Zadovoljni so samo oni, ki kupujejo tkanine za obleke in perilo pri

A. ŽLENDER, Mestni trg 22

Vse dopise, naročila in oglase pošiljajte na uredništvo in upravo »Bojevnika«, Ljubljana, Poljanska cesta 48. Čekovni račun št. 13051.

Poravnajte naročnino, saj znaša le 10 Din za vse leto!

Obisk vojnih grobov ob Soči

Med vožnjo v Kobarid je ga. Zaplotnikova izrazila željo, da bi obiskala gospoda župnika v Kredi pri Kobaridu, s katerim je znana še izza mladih let. Tej želji ni bilo mogoče ugoditi, ker bi se izlet zavlekel kar za tri ure. Ker je pa bilo gospej veliko na tem, da obiše gospoda župnika, se je v Kobaridu hitro odločila, da najame taksi in da se popelje k njemu. Na prijazno povabilo sem bil poleg ge. Globočnikove in g. Žana tudi jaz deležen te lepe vožnje in na mah smo bili v Kredi. Vzhičen radosti je bil gospod župnik, ko je spoznal stare znance, in povabil nas je na prigrizek. Pripovedoval nam je vse potankosti kobaridskega preboja, ker je bil sam očividec te velike ofenzive. Pripovedovanje je bilo tako zanimivo, da sta minili dve uri, kakor bi trenil z očesom.

Ko smo se mi mudili v Kredi, je avtobus nadaljeval pot do Boveca, kjer smo se zmenili za obed. Prišel je čas ločitve iz Krede. Gospod župnik se nam je ponudil, da nas spremi do Boveca, kjer nam bo ob pcti še pokazal nešteto zanimivosti iz svetovne vojne, in že smo brzelj po lepi cesti proti Bovecu. Na levi in desni sami neizbrisni spomini vojne, sama pokopališča in še sedaj razdejana posestva. Med potjo nam je pokazal tudi rojstni kraj pesnika Gregorčiča. Groba si, žal, zaradi kratko odmerjenega časa nismo mogli ogledati. Po dobri uri smo dospeli v Bovec, kjer smo našli že tudi naše tovariše pri obedu. Sveži gorski zrak nam je napravil mnogo teka in Bovčani so se mcrali potruditi, da so nasitili naše želodčke.

Po obedu smo si ogledali Bovec, ki ga imajo tudi sedaj Italijani za drugo Švico. Bovec živi le od tujskega prometa, saj je priznan kot eden najlepših gorskih letovišč. Leži v kotlini, obdani z gorskimi velikani. Predvsem bo mnogim bojevnikom znan R o m b o n, ki je bil ena najnapornejših točk soške fronte. Kako strahoviti boji so se vršili ravno za to točko, pričajo številna pokopališča v Bovecu, kjer so pokopani večinoma le oni, ki so padli na Rombonu. Visok je 2208 m. Vrh je le s težavo dostopen. Po grebcu so bili izpeljani strelski jarki, ki so križali glavno cesto le nekaj sto metrov pred Bovecem. Bovec sam je zaradi bližine fronte silno trpel po artilerijskem ognju in je bil skoroda popolnoma porušen. Sedaj pa je vse na novo sezidano in kraj ima lice modernega gorskega letovišča. Z gospodom župnikom smo šli na kraj, kjer so strelski jarki križali glavno cesto. Tam nam je naš eno uro pripovedoval najzanimivejše dogodke med vojno, ker je bil pri vsem tem vojnem gibanju sam navzoč. Napolnil bi ves list, če bi hotel opisati vso to zanimivo razlaganje. V bližini je stala na samem majhna cerkva, katero so Avstrijci radi pietete varovali in ni bil na njo oddan niti en strel. To »ugodnost« so Italijani izrabili, in jo upotrebovali za eno največjih municijskih skladišč. Napolnili so jo do vrha z municijo. Ko jim tudi to ni zado-stovalo, so jo podkopalj tako, da je stala vsa cerkev samo na štirih stebrih. Tudi novo nastala klet je bila polna municije. Za to je končno zvedelo avstrijsko vojno poveljstvo in z enim samim strelom je naredilo konec temu početju. To je bila ena največjih eksplozij municijskih skladišč. Danes stoji na istem mestu nova cerkva. Vse naokoli je nešteto neizbrisnih spominov na nekdanja strašna razdejavanja. Ko bi imeli na razpclago dovolj časa, bi radi poslušali tudi do večera zanimiva pripovedovanja gospoda župnika, tako pa smo bili primcrani nadaljevati našo pot in nam bo gospod župnik o priliki prihodnjega izleta povedal še druge zanimivosti o bojih pri Bovecu. Med potjo smo si ogledali sotesko, kjer je imela bivša Avstrija trdnjavo. Soteska je zelo ozka, globoko vsekana med gorske velikane, komaj je prostora za cesto in globok potok Koritnico. Pod Rombonom nad to trdnjavo je bila na ozki gorski ravninici postavljena zopet trdnjavo, iz katere so lahko obstreljevali vso bovško kotlino. Ta zgornja trdnjavo je bila od Italijanov popolnoma porušena, dasi je bila v njej posadka še leta 1916. V obeh trdnjavah so služili večinoma Slovenci in je bil njih poveljnik sedanji podpolkovnik v pokoju Ivan Rojnik, ki živi esdaj v Ljubljani. Spodnje trdnjavo ni moglo nikdar pogoditi italijansko topništvo, dasi jo je dve leti obstreljevalo neprenehoma s topovi največjega kalibra. Tudi na vseh okoliških gričih in obronkih so bile majhne trdnjavo, ki so služile za postojanke malemu številu avstrijskega topništva in pa tu-li za drugo bojno črto, ako bi Italijani prodrli pri Bovecu. V dobrih 20 minutah smo bili v Spodnjem Logu, kjer je veliko vojno pokopališč. Sredi tega pokopališča stoji veličasten spomenik, ki predstavlja vojaka, kateremu leži v naročju vojak Bosanec. Vojak gleda na Rombon, kakor da pričakuje od tamkaj novih mrtvecev. Spomenik je izdelan v nadnaravni velikosti in je na njem poleg drugih tudi jugoslovanski napis: »Na Rombonu palim junacima«.

Iz Loga smo dospeli do slovityh bivših avstrijskih utrd na Predilu. Tudi te utrdbe, ki so bile za Avstrije vsakomur nedostopne, smo si natančno ogledali. Bile so tako zgrajene, da so jih smatrali za nezavzetne. Zanimive so zveze med posameznimi utrd-bami. Tako je ena spodnjih utrd zvezana z gornjo le po klinih približno 300 m visoko. Pred utrdami je bil nekoč most, 60 m nad vodo. Ze za francoskih vojn so hoteli Francozi priti v notranjost trdnjave, pa je tedaj tu padlo čez 1000 francoskih vojakov. Most je bil namreč napravljen tako, da se je v sredini lahko odprl in tako je tudi francoska vojska zdrknila 90 m globoko.

Tamkajšnje ljudstvo pripoveduje, da morajo biti v prepadu še danes okostja francoskih vojakov.

(Nadaljevanje prihodnjič. — Janko Vertin.)

Dopisi

Združenje borcev v Ljubljani je imelo 1. redno zasedanje banovinskega odbora dne 28. januarja 1934. v dvorani Trgovskega doma v Ljubljani. Predsednik tov. Kuster Avg. je otvoril ob 10 zborovanje, pozdravil vse navzoče ter prešel takoj na dnevni red. Poročal je o potrebi združitve vseh skupin bivših bojevnikov, rezervnih oficirjev, invalidov, četnikov in dobrovoljcev. Opisal je našo zgodovino, omenjal zlasti prizadevanje in priprave Slovencev še za bivše Avstrije za ustanovitev naše Jugoslavije ter žrtve, ki so bile doprinešene, da se je osnovala ta država. Nadalje povdarjal, da je potrebna združitev zato, ker bo le res močna skupna organizacija lahko nastopila proti korupciji in slabemu gospodarstvu, ki se je pojavilo v naši državi. Poročal je, da bo treba zastaviti energične korake, da se omili gospodarska kriza, ki je zadela vse sloje, tako kmeta, delavca, obrtnika, industrijalca in vse druge stanovce. Po poročilu tovariša predsednika povzame besedo tov. Fabjančič, ki razloži pravila združenja. Po debati so bila sprejeta s pripombo in naročilom, naj začne akcijski odbor takoj delati na sestavi novih pravil, ki bodo sprejemljiva za vse skupine. Dodatni predlog za spremembo pravil je v imenu skupin bojevnikov predložil tov. Matičič. Pri volitvi predsednika se oglasi k besedi tov. Marinko. Po daljšem govoru, v katerem je povdarjal zmožnost tedanjega začasnega predsednika, predlaga, da se tov. Kustra tudi še nadalje izvoli za predsednika. Predlog je bil soglasno in z dolgotrajnim odobravanjem sprejet. V nadzorni odbor je bil izvoljen za predsednika **tov. profesor Rateja** in po en član od četnikov, rez. oficirjev, dobrovoljcev in invalidov. Razsodišče tvorijo: **tov. dr. Mastnak** kot predsednik, člani pa prof. Prezelj in tov. Štefe. Članarina se določi od zunanjih skupin z ozirom na njih slabi gmotni položaj po Din 2— letno od člana, skupine v mestu pa po zmožnosti več. Določi se podpornina, ki znaša Din 100—, ustanovnina 1000—, dobrotniki so pa oni, ki plačajo Din 3000— in več. S tem je bil dnevni red izčrpan in je tov. predsednik zaključil zborovanje ob pol 1 popoldne.

Zastopstvo bojevniških skupin pri Združenju borcev. O priliki zbora v Unionu, ki so se ga udeležile v velikem zastopstvu vse skupine bojevnikov, so te določile za dobo enega leta sledeče zastopstvo v Združenje borcev. V osrednji izvršni odbor: Matičič, Marinko, Rozina; kot namestniki: prof. Ratej, prof. Prezelj ter urednik »Bojevnika« Wagner. Vsi ti so po določilih pravil obenem tudi člani Banovinskega odbora. Dalje so bili določeni v Banovinski odbor sledeči tovariši: Kovič (Ljubljana-Moste), Bizovičar (Trnovo), Zupančič Polde (Ljubljana-Šentpeter), Koprivnikar (Litija), Lazar (Tržič), Majcen Aleks. (Mokronog), Rupan (Škofja Loka), Lajevec (D. M. v Polju), Jovan (Hrušica-Štepanja vas-Bizovik-Sostro-Dobrunje). Banovinski odbor se sestane k rednemu zasedanju vsaj dvakrat na leto, k izrednemu pa, ako ga skliče Osrednji izvršni odbor, ali pa na pismeno zahtevo polovice članov Banovinskega odbora.

Skupina bojevnikov v Trbovljah je imela dne 3. decembra l. l. dobro obiskan občni zbor. Vodil ga je naš tov. predsednik č. g. M. Ratej. Najprej je pozdravil vse navzoče člane in delegate bratskih skupin, nato je v svojem kratkem uvodnem poročilu očrtal delovanje skupine v preteklem letu. V nadaljnjem govoru je predsednik povdaril zvestobo in vdanost do naše domovine in do Njegovega Veličanstva kralja, kateremu se odpošlje brzajavni po-

zdrav. Tajniško poročilo je podal tov. Miklavčič tudi za leto 1932. Iz poročila je razvidno, kako velik razmah je organizacija storila v letošnjem letu kljub mnogim neprilikam in težavam. Postala je ena najmočnejših organizacij v Trbovljah. Načelnik prireditvenih odsekov, tov. Kuhar, je pohvalno poročal o požrtvovalnosti vseh tovarišev, ki so sodelovali na prireditvah. Na predlog o raznih prireditvah je občni zbor soglasno sklenil, da se priredita tabora na Retju in pri Sv. Katarini, pa tudi tombola. O pomenu Samopomoči bojnikov v Ljubljani je povdaril tov. Mislej in je očrtal potek zadnjega občnega zbora v Ljubljani. Po izčrpnem blagajniškem poročilu tov. Brinovec, predlaga tov. Grobolšek zaupnico s pripombo, da bi se drugo leto bolj štedilo pri izdatkih. Po osemminutnem odmoru slede volitve novega odbora. Enoglasno se izvoli dosedanji predsednik č. g. M. Ratej, kot neprecenljivi, namurni bореc bojniških trum v Trbovljah. V ostalem je bil izvoljen stari odbor z malo izjemo. Sklene se tudi, da se zviša pristopnina od 2 na 10 Din, članarina ostane ista kot do sedaj, pač pa se za vsak smrtni slučaj člana določi obvezni prispevek 3 Din, za dva slučaja pa se plača naprej za kritje podpornega pravilnika. Ob 1 popoldne je tov. predsednik zaključil dobro uspeli občni zbor s pozivom, naj delajo tovariši še nadalje složno koristno delo in pokažejo res pravo tovarištvo in neomajno zavest bratstva kot v dnevih največje bridkosti in trpljenja.

Skupina bojnikov v Litiji je priredila na dan sv. Štefana božičnico za revne otroke, pri kateri je skupina obdarovala vse bojevniške otroke v starosti od 1. do 14. leta. Na sporedu božičnice je bila najprej živa slika pri grobu umrlega tovariša-bojnika, nato je bilo več deklamacij, nakar je bilo obdarovanih 100 otrok. — Dne 6. januarja je imela skupina ob 14. uri svoj redni občni zbor pri tov. Cerarju Francu v Litiji. Občnega zbora se je udele-

žilo 57 tovarišev, največ nanovo pristopivših članov. Skupina prvo leto lepo napreduje. V minulem letu je imela 62 članov, od teh je bilo 40 naročnikov na list »Bojevnik«. Pri volitvah je bil soglasno ponovno izvoljen za predsednika tov. Koprivnikar, odbor je pa nekoliko izpremenjen.

Zagorje ob Savi. Dne 28. januarja t. l. se je vršil občni zbor naše skupine bojnikov. Po poročilih, ki so bila sprejeta, je sledil sprejem novih pravil. Ob spodbudnih besedah tovarišev iz Trbovelj je bil izvoljen novi odbor, ki je estal z malimi spremembami neizpremenjen. Dne 18. februarja t. l. bo sestanek bojnikov za Kotredež in okolico pri Francku ob 3. popoldan. — Prihodnje dni obišče blagajnik vse člane. Prosimo tovariše, da mu ne cetežujejo dela in mu dolžno članarino pripravijo.

Za tiskovni sklad so prispevali: Verlič Anton, Ljubljana, Din 10'—; Skupina bojnikov Železniki, Din 21'—; Skupina bojnikov Devica Marija v Polju, Din 40'—; Neimenovani, Din 30'—; Jenko Avgust, Ljubljana, Din 78'—; Skupina bojnikov Litija, Din 31'50; Skupina bojnikov Hrušica, Štepanja vas, Bizovik, Din 100'—; Šmuc Lojze, Ljubljana, Din 10'—; Olip Pavel, Lesce, Din 20'—; Skupina bojnikov Ljubljana-Moste, Din 200'—; Dolinar Andrej, Ljubljana, Din 10'—; Lavrič Ivan, Stari trg pri Rakeku, Din 5'—; Keber Anica, Ljubljana, Din 10'—; Skupina bojnikov Železniki, Din 50; Pogačnik Fani, Ljubljana, Din 10'—; Martinčič Avgust, Ljubljana, Din 40'—; Pogačnik Albin, Stražišče, Din 10'—; Skupina bojnikov Devica Marija v Polju, Din 150'—.

Na razna vprašanja sporočamo, da se dobe vsa navodila za osnovanje skupin bojnikov in pravila pri uredništvu »Bojevnika« v Ljubljani, Poljanska c. 48.

Slovenia-Transport d. z. o. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 19, Telefon 27-18

Špedicija = Mednarodni transporti = Železniški revizijski in tarifni biro = Skladišča = Reekspedicije = Odprema blaga = Preselitve s pohištvnimi vozovi = Prevažanje blaga = Strojni transporti = Oskrba transportnih zavarovanj = Carinska špedicija Uvozno, izvozno, tranzitno ocarinjenje = Carinsko-revizijski in tarifni biro = Rekurzi = Oskrba dovolj za carine slobodni uvoz strojev etc = Želez.-tovor. in carin.-tarifne informacije = Proračuni

VELETRGOVINA S PAPIRJEM

M. TIČAR

Ljubljana, Šelenburgova 1 - Sv. Petra c. 26
priporoča vse potrebščine za šole, urade in teh. pisarne
Zlata nalivna peresa svetovnih znamk

Priporoča se

Velemesarija
Restavracija
Buffet

Prvovrstna
postrežba!
Nizke cene!

SLAMIČ

LJUBLJANA, GOSPOSVETSKA C. 6

FRIGIDAIRE

električno - automatično hlajenje.

Za gospodinjstvo in obrt

Proizvod

GENERAL MOTORS

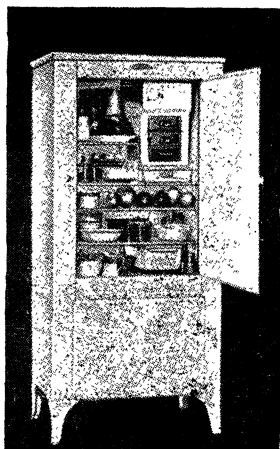
Direktni uvoz in izključna pravica prodaje v kraljevini Jugoslaviji

JUGOTEHNA d. z. o. z.

LJUBLJANA

Gospodsvetska cesta 1-3

Podružnice v Zagrebu, Beogradu in Splitu

I. I. NAGLAS

TOVARNA POHIŠTVA

L J U B L J A N A

U S T A N O V L J E N A 1 8 4 7